

Muôn Năm Đà Lạt Ơi

Tôi lên Đà Lạt năm mười sáu
Ở với núi rừng ba mươi năm.
Chớp mắt! Không ngờ như chớp mắt
Nghẹn ngào đâu có muốn rời chân!

Từ đứa học trò Trung Học cuối
Đến ông Thầy Giáo tuổi Xuân xanh
Chen thời gian ấy, thời gian Lính
Đà Lạt bỗng thành một Cố Hương!

Tôi xa Đà Lạt chưa năm mươi
Cánh cửa Thiên Thai khép mắt người
Cánh cửa đại dương he hé mở
Cánh rừng...ngó lại thật xa xôi!

Đà Lạt tôi không đất cát nhà
Tấm lòng tôi rộng trải bao la
Khi đi, phủi áo mù sương rụng
Khi nhớ...chỗ nào cũng thấy hoa!

*Ơi hoa Đà Lạt hoa Đà Lạt
Bụi phấn hôm nào bay gió bay
Những đứa học trò hai má đỏ
Và môi hoa nụ tuổi thơ ngây...*

Tôi quên sao được lúc đi tù
Em, đứa học trò đứng gần ngõ
Vẫy nhẹ bàn tay nhòe nước mắt
Đà Lạt buồn như đang mùa Thu!

...Tôi quên sao được đêm ra phố
Lên chiếc xe đồ đi trong khuya...

*

Đà Lạt!
Trời ơi!
Thương chẳng trọn
Muôn năm không biết thuở nao về!

Trần Văn Lệ